

Løkke begraver den klassiske udviklingspolitik

Regeringens nye Afrika-strategi markerer et paradigmeskifte i samarbejdet med det globale syd. Det sker på godt og ondt.

Af Jonas Nøddekær, generalsekretær Folkekirkens Nødhjælp

Regeringens nye Afrika-strategi læser jeg som et endegyldigt farvel til den klassiske udviklingsbistand, som den blev født med den første udviklingslov tilbage i 1962 og oprettelsen af Danida.

Ifølge strategien skal det være slut med at betragte Afrika som et kontinent, der skal hjælpes. "Vi kommer med bedre tilbud, mindre moralisme og mere ligeværd," står der i forordet af udenrigsminister Lars Løkke og minister for udviklingssamarbejde og global klimapolitik Dan Jørgensen.

Danmarks engagement i Afrika skal i fremtiden indrettes efter den nye geopolitiske virkelighed, der indbefatter kinesiske investeringer og russiske lejesoldater.

Regeringen vil styrke den diplomatiske tilstedeværelse, forbedre mulighederne for danske investeringer, lancere grønne strategiske partnerskaber etc.

Ligeværdige partnerskaber baseret på åbenhed omkring Danmarks økonomiske prioriteter og egeninteresser og vice versa skal forbedre vores forhold med regeringskontorerne i de afrikanske lande.

Det ligner et reelt paradigmeskifte.

I Folkekirkens Nødhjælp støtter vi regeringens vision om, at fremtidens samarbejde skal drives af ligeværdige partnerskaber. Det er forfriskende, at vi anerkender Afrikas geopolitiske vægt. Og jeg glæder mig over, at Danmark i fremtiden skal engagere sig "mere i dybden og bredden på kontinentet."

Men med fokus på geopolitiske og økonomiske egeninteresser risikerer regeringen at skrive mål som fattigdomsbekæmpelse og menneskerettigheder ud i periferien af Danmarks engagement i Afrika. Millioner af mennesker, der lever i fattigdom eller på flugt, har sjældent direkte gavn af handel og investeringer, der ikke er målrettet deres liv.

I strategien lyder det, at "Udviklingsdagsordenen er fortsat central [...] Men vi skal se samarbejdet med nye øjne. Hvor udenrigs- og sikkerhedspolitik fylder mere".

I de 11 opsummerende punkter er ordene 'fattigdom' eller 'menneskerettigheder' ikke nævnt én eneste gang.

Selvom regeringen siger, at vi ikke må "[...] lade de mennesker i stikken, som lider under dårlig regeringsførelse i de lande, hvor det går den gale vej", så er det uklart hvordan, vi

kan hjælpe civilbefolkninger i ustabile lande som for eksempel Mali og Burkina Faso i Sahel-regionen, der er martret uroligheder. Særligt nu, hvor vi lukker ambassaderne.

Derfor er jeg spændt på, hvordan regeringen kommer til at lægge snittet i den kommende udviklingspolitiske strategi for Danmarks engagement i verden. For hvis regeringen fortsætter tilgangen fra Afrika-strategien, så frygter jeg, at Danmark vinker farvel til prioriteter som fattigdomsbekæmpelse og menneskerettigheder til fordel for geopolitiske og økonomiske egeninteresser.

Og det er en bekymrende udvikling, hvis udviklingssamarbejdet endegyldigt reduceres til et udenrigspolitisk instrument. Det vil også være et svigt af de principper og værdier, vi hævder at være vogtere om.